

HOTĂRÂREA CURȚII (CAMERA A PATRA)
DIN 7 IUNIE 1984

Siegfried Zelger
împotriva
Sebastiano Salinitri

[cerere pentru pronunțarea unei hotărâri preliminare
formulată de Oberlandesgericht din München (Republica Federală Germania)]

„Convenția de la Bruxelles: articolul 21, sesizarea instanței”

Cauza 129/83

În cauza 129/83,

având ca obiect cererea adresată Curții, în temeiul Protocolului din 3 iunie 1971 privind interpretarea de către Curtea de Justiție a Convenției din 27 septembrie 1968 privind competența judecătorească și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, de către Oberlandesgericht din München, pentru pronunțarea, în litigiul pendinte în fața acestei instanțe, între

SIEGFRIED ZELGER, München,

și

SEBASTIANO SALINITRI, Mascali (Italia),

a unei hotărâri preliminare privind interpretarea articolului 21 din Convenția privind sesizarea instanței,

CURTEA (Camera a patra),

compusă din T. Koopmans, președinte de cameră, K. Bahlmann, P. Pescatore, A. O'Keefe și G. Bosco, judecători,

avocat general: G. F. Mancini,

grefier: H. A. Rühl, administrator principal,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin Ordonanța din 22 iunie 1983, primită la Curte la 8 iulie 1983, Oberlandesgericht din München a adresat, în temeiul Protocolului din 3 iunie 1971 referitor la interpretarea,

de către Curtea de Justiție, a Convenției din 27 septembrie 1968 privind competența judecătorească și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială (denumită în continuare „convenția”), o întrebare preliminară privind interpretarea articolului 21 din convenția respectivă.

2 Cele două părți din acțiunea principală sunt comercianți, dintre care unul este stabilit în München, în Republica Federală Germania, iar celălalt în Mascali, Sicilia. Reclamantul din acțiunea principală a introdus împotriva pârâtului din acțiunea principală o acțiune pentru rambursarea unui împrumut care datează din anii 1975 și 1976. Acțiunea în justiție, care face obiectul litigiului, a fost depusă la 5 august 1976, la grefa Landgericht München I, și notificată pârâtului din acțiunea principală la 13 ianuarie 1977. În plus, reclamantul din acțiunea principală a introdus o altă acțiune, având același obiectiv și aceeași cauză, în fața Tribunale Civile din Catania, Italia, printr-o cerere depusă la 22 sau la 23 septembrie 1976 și comunicată pârâtului la 23 septembrie 1976.

3 Landgericht a respins cererea ca inadmisibilă pentru necompetență internațională. Acțiunea a fost introdusă în fața Landgericht abia la 13 ianuarie 1977 [alineatul (261) primul paragraf și alineatul (254) primul paragraf din Zivilprozessordnung (Codul de procedură civilă)], în vreme ce, în fața instanței din Catania, acțiunea a fost introdusă încă de la 23 septembrie 1976, printr-un act de procedură echivalent. Conform Landgericht, instanța din Catania este competentă, în temeiul articolului 21 din convenție.

4 Reclamantul a atacat hotărârea în fața Oberlandesgericht, susținând că nu contează momentul introducerii cererii, ci momentul în care instanța este sesizată cu privire la aceasta.

5 Întrucât a considerat că litigiul ridică probleme privind interpretarea convenției, Oberlandesgericht a suspendat judecata și a adresat Curții, prin ordonanța din 22 iunie 1983, următoarea întrebare preliminară:

„În scopul de soluționa problema care instanță dintr-un stat contractant a fost sesizată prima dată cu privire la o cerere (articolul 21 din convenție), este hotărâtor momentul în care instanța este sesizată cu privire la cererea de introducere a acțiunii (Anhängigkeit) sau momentul în care acțiunea este introdusă, ca urmare a notificării cererii pârâtului (Rechtshängigkeit)?”

6 Articolul 21 din convenție prevede:

„În cazul în care sunt introduse cereri care au același obiect și aceeași cauză, între aceleași părți, în fața instanțelor unor state contractante diferite, instanța sesizată în al doilea rând trebuie, din proprie inițiativă, să decline competența în favoarea primei instanței sesizate.

Instanța care este obligată să decline competența poate să suspende judecata dacă este contestată competența celeilalte instanțe.”

7 Reclamantul din acțiunea principală consideră că articolul 21 din convenție prevede că data depunerii cererii la instanță reprezintă momentul introducerii acțiunii. Textul german al convenției utilizează termenul „anhängig” ca echivalent pentru termenul „formées” din versiunea franceză. Un litigiu este „anhängig” în dreptul german din momentul în care cererea introductivă de instanță se depune la instanță. În schimb, la articolul 22 din convenție termenul „formées” din textul francez a fost tradus prin „erhoben” în textul german. Reclamantul din acțiunea principală deduce astfel că în convenție s-a dorit să se facă o distincție între noțiunea de introducere a unei acțiuni în sensul articolului 21, caz în care este suficientă simpla depunere a cererii de inițiere a acțiunii, și noțiunea de introducere a unei acțiuni în sensul articolului 22, pentru care litigiul trebuie să fie în mod definitiv guvernat de normele dreptului național al statului membru în cauză.

8 Conform reclamantului din acțiunea principală, în dreptul german, notificarea cererii pârâtului trebuie să fie efectuată de către instanță și, prin urmare, nu ține de competența părților. Competența instanței sesizate nu poate depinde totuși de întârzierile din procedura de notificare, efectuată de instanța însăși.

9 Reclamantul din acțiunea principală consideră că diferența dintre termenii germani utilizați la articolele 21 și 22 din convenție, ca echivalenți ai termenului „formées” din versiunea franceză, nu poate avea nici un efect asupra interpretării convenției. Acesta susține că noțiunea de introducere a acțiunii în sensul articolului 21 din convenție trebuie să fie interpretată ca semnificând introducerea definitivă a acțiunii și că această noțiune trebuie să fie stabilită prin trimitere la *lex fori* a instanței sesizate.

10 Este necesar să se sublinieze că normele de procedură ale diverselor state contractante nu sunt identice în ceea ce privește stabilirea datei sesizării instanțelor.

11 Din informațiile privind dreptul comparat, puse la dispoziția Curții, reiese că, în Franța, Italia, Luxemburg și Țările de Jos, litigiul este considerat pe rolul instanței din momentul în care actul de sesizare a instanței este comunicat pârâtului. În Belgia, instanța este sesizată atunci când acțiunea este înregistrată în registrul general al instanței, o astfel de înregistrare implicând, în principiu, notificarea prealabilă a citației pârâtului.

12 În Republica Federală Germania, acțiunea este introdusă, în temeiul paragraful 253 (1) din Zivilprozessordnung, atunci când actul de sesizare a instanței a fost comunicat pârâtului. Notificarea este efectuată din oficiu de către instanța la care a fost depus în prealabil documentul. Stadiul procedural cuprins între depunerea documentului la grefa instanței și notificare este numit „Anhängigkeit”. Depunerea actului de sesizare a instanței joacă un rol în ceea ce privește stabilirea și respectarea termenelor procedurale, dar nu stabilește, în nici un caz, momentul în care poate fi invocată excepția de litispendență. Din paragraful (253) citat anterior, coroborat cu paragraful (261) (1) din Zivilprozessordnung, reiese că litispendența poate fi invocată din momentul în care actul de sesizare a instanței este notificat pârâtului.

13 Din compararea reglementărilor menționate anterior rezultă că nu se poate ajunge la o noțiune comună de litispendență printr-o apropiere a diferitelor dispoziții naționale

relevante. Prin urmare, *a fortiori*, nu este posibilă extinderea la toate părțile contractante, astfel cum propune reclamantul din acțiunea principală, a unui concept care este specific dreptului german și care, datorită caracteristicilor sale, nu poate fi transpus în celelalte sisteme juridice în cauză.

14 Din articolul 21, în ansamblul său, se poate deduce că obligația unei instanțe de a-și declina competența în favoarea altei instanțe nu există decât dacă se stabilește că o acțiune a fost introdusă definitiv în fața instanței unui alt stat, având același obiect și aceleași părți. În plus, articolul 21 nu oferă precizări privind natura formalităților procedurale care trebuie luate în considerare pentru a recunoaște existența unui astfel de efect; în special, nu oferă precizări cu privire la întrebarea dacă un litispendența rezultă din primirea de către instanță a unei cereri sau din comunicarea sau notificarea cererii respective părții interesate.

15 Având în vedere că obiectul convenției nu este unificarea acestor formalități, strâns legate de organizarea procedurii judiciare în diversele state, întrebarea legată de momentul în care sunt îndeplinite condițiile pentru sesizarea definitivă în sensul articolului 21 trebuie să fie analizată și soluționată în cazul fiecărei instanțe, în conformitate cu normele propriului drept național. Această metodă permite oricărei instanțe să stabilească, cu un grad suficient de certitudine, prin trimitere la propria lege națională, în ceea ce o privește, precum și prin trimitere la legea națională a oricărei alte instanțe sesizate, în ceea ce privește instanța respectivă, ordinea sau prioritatea în timp a mai multor acțiuni, introduse în condițiile definite de convenție.

16 Prin urmare, este necesar să se răspundă la întrebarea adresată de Oberlandesgericht München că articolul 21 din convenție trebuie să fie interpretat în sensul că trebuie considerată ca „sesizată prima dată” instanța în fața căreia au fost îndeplinite prima dată condițiile de existență a litispendenței, condiții care trebuie stabilite în conformitate cu legea națională a fiecărei instanțe în cauză.

Cu privire la cheltuielile de judecată

17 Cheltuielile efectuate de către guvernul italian și de către Comisie, care au prezentat observații Curții, nu pot face obiectul unei rambursări. Întrucât procedura are, în raport cu părțile din acțiunea principală, un caracter incidental față de procedura din fața instanței naționale, este de competența acestei instanțe să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA (Camera a patra),

pronunțându-se cu privire la întrebarea adresată de către Oberlandesgericht München, prin ordonanța din 22 iunie 1983, hotărăște:

Este necesar ca articolul 21 din Convenția din 27 septembrie 1968 privind competența judecătorească și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială să fie interpretat în sensul că trebuie considerată ca „sesizată prima dată” instanța în fața căreia au fost îndeplinite mai întâi condițiile de existență a litispendenței, condiții care trebuie stabilite în conformitate cu legea națională a fiecărei instanțe în cauză.

	Koopmans		Bahlmann	
Pescatore		O'Keefe		Bosco

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 7 iunie 1984.

Pentru grefier
J. A. Pompe
grefier adjunct

Președintele Camerei a patra
T. Koopmans